26/02/2023

Μοναχική χειροθεσία από τον Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας στην Ιερά Μονή Παναγίας Παντανάσσης Mangrove

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

Ένα ακόμη επίλεκτο μέλος απέκτησε η μοναστική αδελφότητα της Ιεράς Μονής Παναγίας Παντανάσσης στο Mangrove της Νέας Νοτίου Ουαλίας. Το απόγευμα της Παρασκευής, 24 Φεβρουαρίου, στο τέλος της Ακολουθίας του Εσπερινού, όπου χοροστάτησε ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος, τελέστηκε η μοναχική χειροθεσία του δοκίμου μοναχού κ. Παναγιώτη Σέργη. Ο νέος μοναχός έλαβε το όνομα Θεόφιλος προς τιμήν ενός εκ των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, των εν τη λίμνη της Σεβαστείας μαρτυρησάντων.

Καθώς είχε προηγηθεί ο εορτασμός της μνήμης του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου, σε ανάμνηση της Α’ και Β’ Ευρέσεως της Τιμίας Κεφαλής του, ενώ ακολουθεί η ευλογημένη και κατανυκτική περίοδος της Αγίας και **Μεγάλης Τεσσαρακοστής,** ο Σεβασμιώτατος κ. Μακάριος κατά τον νουθετήριο λόγο του εστίασε σε αυτά τα δύο ορόσημα, ανάμεσα στα οποία επισυνέβη η μοναχική αφιέρωση του μοναχού Θεοφίλου.

«Τίποτα στη ζωή του πιστού ανθρώπου δεν είναι ευκαιριακό, τυχαίο ή συμπτωματικό», τόνισε εισαγωγικά, προσθέτοντας πως «κάθε μας βήμα και κάθε στιγμή της ζωής μας εντάσσεται στο μυστήριο της πρόνοιας του Θεού». «Σε προπέμπει, λοιπόν, σήμερα ο Τίμιος Πρόδρομος, ο πρώτος των Μοναχών και ισάγγελος Καθηγητής της έρημου», επισήμανε προς τον νέο μοναχό και συνέχισε:

«Σε προπέμπει, δείχνοντάς σου πάντοτε προς τον ‘Αμνόν του Θεού’ και καλώντας σε παράλληλα σε μια ζωή συνεχούς ***μετανοίας****. Πρόκειται για μια μόνιμη εμπειρία στη ζωή του μοναχού, η οποία δεν εκλαμβάνεται ως ένα στιγμιαίο γεγονός ή ως μια συναισθηματικού και ψυχολογικού τύπου κατάσταση, αλλά ως μια πορεία στην οποία δια της καλλιέργειας των μοναχικών αρετών ο μοναχός οικειώνεται ή μάλλον ενώνεται με τον Αμνό του Θεού. Διότι, αυτός είναι ο σκοπός της ασκήσεως: η συνοίκηση μετά του ηγαπημένου Κυρίου και όχι ασφαλώς η κατάκτηση κάποιων πνευματικών στόχων ή αρετών. Το γνωρίζεις άλλωστε ότι οι αρετές χωρίς τον Χριστό μπορούν να γίνουν αιτία δαιμονισμού και όχι αγιασμού».*

Ο Αρχιεπίσκοπος υπενθύμισε επίσης ότι στην ορθόδοξη πνευματικότητα η ένωση με τον Θεό είναι μια διαδικασία που διέρχεται πάντοτε μέσα από το πρόσωπο του αδελφού και τη σχέση μας μαζί του, επισημαίνοντας ότι δια του πλησίον οδηγούμαστε στην αγιότητα.

Το έτερο γεγονός, με το οποίο συμπίπτει η κουρά του νέου μοναχού, ήτοι η είσοδός μας στο στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, μπορεί να αποτελέσει για τον ίδιο μια μόνιμη υπόμνηση ότι η ζωή του οφείλει να είναι μια διαρκής και ακατάπαυστη Μ. Τεσσαρακοστή, μια ζωή δηλαδή πλήρης από μετάνοια, πνευματική εγρήγορση, **νήψη, υπομονή, συγχωρητικότητα, εγκράτεια, ακολουθίες και γενικώς άσκηση**.

«Πολλές φορές, άνθρωποι άγευστοι της εκκλησιαστικής εμπειρίας και της αγιοπατερικής μας Παραδόσεως», παρατήρησε ο Σεβασμιώτατος, *«πιστεύουν ότι με τη Μ. Τεσσαρακοστήειισερχόμεθα σε μια καταθλιπτική περίοδο, περίοδο πένθους, όπου κάποιος, μέσα σχεδόν από μια αυτοτιμωτηρική διάθεση, οδηγείται στην κάθαρση και τη λύτρωση». «Προφανώς μια τέτοια θεώρηση είναι στρεβλή και επικίνδυνη», έσπευσε να επισημάνει, «αφού μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο σε φοβερά αδιέξοδα και παραλογισμούς».*

Προς επίρρωση τούτου, υπενθύμισε τον εφετινό **Κατηχητήριο Λόγο** του **Οικουμενικού Πατριάρχου** κ.κ. Βαρθολομαίου, ο οποίος με χαρακτηριστική σαφήνεια σημειώνει πως «αποτελεῖ κεντρικήν ἐμπειρίαν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ὅτι ὁ γνήσιος ἀσκητισμός δέν εἶναι ποτέ σκυθρωπός, ἀφοῦ διαποτίζεται ἀπό τήν προσδοκίαν τῆς ἀναστασίμου εὐφροσύνης».

«Αυτό είναι το αληθές νόημα της Μ. Τεσσαρακοστής: η προσδοκία, η έντονη και αδιάπτωτη προσμονή της Αναστάσεως και της αναστασίμου χαράς», συμπλήρωσε ο Αρχιεπίσκοπος και προέτρεψε πατρικά τον νέο μοναχό να ενστερνιστεί αυτό το νόημα και κατά τη μοναχική του βιοτή και πολιτεία να αδημονεί για τη συνάντηση με τον Αναστημένο Χριστό.

Κατακλείοντας, ο Σεβασμιώτατος ενθάρρυνε τον μοναχό Θεόφιλο να μην απογοητευτεί μπροστά σε αποτυχίες, πτώσεις και στεναχώριες, αλλά με ανδρείο φρόνημα και θάρρος να συνεχίζει να αγωνίζεται και να αναζητά την αγιότητα. Του ευχήθηκε δε να ζήσει θεοφιλώς και θεαρέστως, διατηρώντας και επαυξάνοντας την ιερή φιλία του με τον Χριστό, ενώ συνεχάρη τον Ηγούμενο της Ι.Μ. Παντανάσσης, Γέροντα Ευσέβιο,και την περί αυτόν αδελφότητα, για την απόκτηση ενός νέου και αξίου μέλους.